

บทที่ 5

สรุป

1. เปรียบเทียบการทำลายของหนอนกินได้เปลือก ของลองกอง ลางสาด และดูถูก

1.1 จำนวนหนอนกินได้เปลือกในลองกอง ลางสาด และดูถูก

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจำนวนหนอนรวมทั้ง 4 ชนิดในระยะเวลา 1 ปี พบในลองกองมากกว่าในดูถูกและลางสาดทั้งในจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี อย่างไรก็ตามค่าเฉลี่ยดังกล่าวไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติ ($P>0.05$) เปรียบเทียบระหว่างลำต้นและกิ่งพบว่าในดูถูกลำต้นมีค่าเฉลี่ยของจำนวนหนอนมากกว่าในกิ่งแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ($P<0.01$) ส่วนในลองกองและลางสาดค่าเฉลี่ยของจำนวนหนอนระหว่างลำต้นและกิ่งมีค่าใกล้เคียงกันซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) ส่วนที่สวนจังหวัดปัตตานีพบว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนหนอนที่สุ่มจากลำต้นและกิ่งของลองกองมีจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนในลางสาดและดูถูกพบในลำต้นมากกว่าในกิ่งมีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ($P<0.01$)

จำนวนหนอนกินได้เปลือกแต่ละชนิด

พบจำนวนของหนอน *Prasinoxena* sp. มากที่สุด รองลงมาคือหนอน *Hypatima* sp. ส่วน *C. chloratus* และ *Decadarchis* sp. มีจำนวนน้อยกว่า 2 ชนิดแรก ทั้งในสวนจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี ยกเว้นลองกองในสวนจังหวัดปัตตานีพบหนอน *Hypatima* sp. มากกว่าหนอน *Prasinoxena* sp.

1.2 การประเมินความเสียหายของพืช โดยดูจากพื้นที่แผลที่เกิดจากการทำลายของหนอนกินได้เปลือก

สวนเกษตรจังหวัดนราธิวาสพบว่าในลางสาดมีค่าเฉลี่ยของพื้นที่แผลที่เกิดจากการทำลายของหนอนกินได้เปลือกมากที่สุด แตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) รองลงมาคือดูถูก และลองกองซึ่งไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($P>0.05$) ส่วนสวนที่จังหวัดปัตตานีพบว่าในลองกองมีพื้นที่แผลมากที่สุด แตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ($P<0.01$) รองลงมาคือในดูถูกและลางสาดซึ่งไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($P>0.05$)

เปรียบเทียบพื้นที่แผลแต่ละต้นในกลุ่มประชากรลองกอง ลางสาด และดูถูก ชนิดละ 5 ต้นจากสวนเกษตรทั้ง 2 จังหวัดพบว่าพื้นที่แผลระหว่างต้นไม่มีความแตกต่างทางสถิติ ($P>0.05$) ทั้งในลองกอง ลางสาด และดูถูก

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพื้นที่แผลที่เกิดจากการทำลายของหนอนบริเวณเปลือกลำต้นระหว่างลองกอง ลางสาด และดูถูกพบว่าพื้นที่แผลไม่แตกต่างกัน ($P>0.05$) ทั้งสวนจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี ส่วนค่าเฉลี่ยของพื้นที่แผลที่เกิดจากการทำลายของหนอนบริเวณกิ่ง

สวนจังหวัดนราธิวาสพบว่ากลางสาตมีค่าเฉลี่ยของพื้นที่แผลบริเวณกิ่งมากกว่าดุกูและลองกอง ส่วนสวนจังหวัดปัตตานีนั้นค่าเฉลี่ยพื้นที่แผลบริเวณกิ่งของลองกองมากกว่าดุกู และกลางสาต แตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) ทั้ง 2 สวน ส่วนค่าเฉลี่ยของพื้นที่แผลระหว่างดุกูและลองกอง สวนจังหวัดนราธิวาส และดุกูและกลางสาต สวนจังหวัดปัตตานีไม่แตกต่างกัน ($P > 0.05$)

1.3 จำนวนหนอนกินใต้เปลือกในช่วงเวลาต่าง ๆ

พบจำนวนหนอนกินใต้เปลือกมากในพีชทั้งสามชนิดเดือนมีนาคม 2543 - เมษายน 2543 และพบจำนวนหนอนน้อยมาก ช่วงเดือนตุลาคม - พฤศจิกายน ทั้งในสวนเกษตรจังหวัดนราธิวาสและสวนเกษตรจังหวัดปัตตานี

1.4 การประเมินระดับความเสียหายของพีชโดยดูจากเปอร์เซ็นต์การทำลายของหนอนกินใต้เปลือก

เปอร์เซ็นต์ของกิ่งที่เกิดอาการจากการทำลายของหนอนกินใต้เปลือกในกลางสาตเกิดอาการมากกว่าในลองกองและดุกูในสวนจังหวัดนราธิวาส แต่ไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ($P > 0.05$) ส่วนสวนจังหวัดปัตตานี ลองกองมีอาการมากกว่าในดุกูและกลางสาต แตกต่างกันในทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) และจากการบันทึกข้อมูลจำนวน 3 ครั้ง คือวันที่ 8 สิงหาคม 2542 วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2543 และวันที่ 10 มิถุนายน 2543 พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทั้ง 2 สวน

เปรียบเทียบอัตราการเกิดแผลระหว่างกิ่งเล็กและกิ่งใหญ่พบว่าในกิ่งเล็กเกิดแผลมากกว่ากิ่งใหญ่ ยกเว้นดุกูในสวนจังหวัดนราธิวาสอาการในกิ่งใหญ่มากกว่าในกิ่งเล็ก แต่ไม่แตกต่างกันในทางสถิติทั้ง 2 สวน ($P > 0.05$)

2. ตรวจสอบความแตกต่างทางพันธุกรรมของ ลองกอง กลางสาต และดุกู โดยเทคนิค

RAPD

รูปแบบของแถบดีเอ็นเอที่ได้จากการใช้เทคนิค RAPD โดยการทดสอบกับไพรเมอร์ 120 ชนิด และทำการคัดเลือกไพรเมอร์ 5 ชนิดได้แก่ OPB-15, OPC-04, OPD-13, OPT-01 และ OPR-01 เปรียบเทียบแถบดีเอ็นเอเพื่อตรวจสอบความแตกต่างทางพันธุกรรมของลองกอง กลางสาต และดุกู (ต้นที่ศึกษาการทำลายของหนอนกินใต้เปลือก) เปรียบเทียบแถบดีเอ็นเอของพีชทั้ง 3 ชนิดพบว่าลองกองให้แถบดีเอ็นเอที่เหมือนกันทุกต้นทั้ง 2 สวน ส่วนดุกูและกลางสาตมีความแตกต่างกันในแต่ละสวน โดยภายในสวนเดียวกันไม่พบความแตกต่างของแถบดีเอ็นเอของกลางสาตและดุกูแต่ละต้น ยกเว้นดุกูต้นที่ 4 จากสวนที่จังหวัดนราธิวาส พบว่าแถบดีเอ็นเอที่ได้มีความจำเพาะเจาะจงกับดุกู และกลางสาตแต่ไม่ปรากฏในลองกอง

